

Иванъ Боримечката изглеждаше внимателно небето. Другаритѣ чакахъ и неговото мнѣние.

— Хайде да гонимъ кжшлата, че Рибарица не ме стрѣва... Майка ѝ стара... каза той сериозно.

Тогава дружината се обърнѣ на сѣверо-истокъ и залази на горѣ. Вѣтърътъ духаше яростно, повдигаше политѣ на пѣтицитѣ, вмжкваше се отъ шиитѣ имъ, прѣзъ крачулитѣ имъ, и играяше подъ ризитѣ имъ. На всѣка стѣпка, която правяхъ, вѣялицата нарастваше съ голѣмо бучение... Огняновъ полека лека остаяше назадъ. Той чувствуваше, че силитѣ го оставятъ; ушитѣ му пищѣхъ, свѣтътъ му се въртѣше; той видѣ съвършенното си изнурение, но не щѣ да викне да го въсчакатъ — та и вѣтърътъ нѣмаше да допустне гласътъ му до другаритѣ. Спабденъ съ необикновенно силна воля, той се полагаше на неж да го изведе, даже ако мишцитѣ му се откажатъ. Но человѣкъ, колкото нравствено и да е силенъ, пакъ най-послѣ е длъженъ да се покори на дѣйствието на механическитѣ закони. Никакви усилия на волята, никакво могъщество на духа, не може да възвиси мишечната сила по-нагорѣ отъ извѣстенъ прѣдѣлъ. Душата може, наистина, да възбужда дѣятелността на тѣлото, но нейната работа е само да възбужда и прилага силата, а не да ѣ създава... Всичкитѣ планински долове ецахъ; ледниятъ джхъ на бурята вкоченясваше членовѣтѣ и замръзваше кръвта въ жилитѣ. Въздухътъ обхващаше пѣтицитѣ, като едно замръзано-разиграцо море, слжичовитѣ зари не топляхъ, а гаче бодѣхъ мѣсата имъ съ шипове. Скоро и тѣхъ ги замрѣжи фжртуната, която се понесе на бурни, вихрясти, снѣжни облаци насамъ. Въ единъ мигъ ураганътъ, като адъ забуча, вѣтърътъ раздигнѣ прѣспитѣ въ прахъ и въ бѣсни кълбуци, които развѣхъ на стѣлпове къмъ небето. Изгуби се слънце и виделина, небе и земя се разбъркахъ и слѣхъ въ единъ хаосъ отъ снѣгъ, хвърчащъ съ свѣткавична бързина. И ураганътъ бучеше, пищѣше и ехтѣше, като че се проваляше свѣта.